

שָׁבָא וְנִכְנָס בֵּין הַנּוּבִיאִים וְהַנּוּבָאִים בְּגִיחָם, לְפָה פְּמָהוּ ? אֲלֹא כַּשְׁקָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בָּו, לֹא הַתְּרַצָּה בָּו אֶלָּא לְמִלְכּוֹת, אֶבְלָל לֹא לְנִבְואָה. שְׁהִרְיָן אֶלָּה לֹא נִמְסְרוֹ כָּאֶחָד בָּאָדָם בְּעוֹלָם, פָּרֶט לְמִשְׁהָ הַנְּאָמֵן הַעֲלִיוֹן שָׂוֹכָה לְנִבְואָה וּמִלְכּוֹת כָּאֶחָד, וְלֹא נִפְנַן לְשָׁוֹם אֶחָד שְׁנִיהם כָּאֶחָד.

וְאֵם תֹּאמֶר, הַרְיָי שְׁמוֹאֵל שָׂוֹכָה לְשָׁנִיהם, לְנִבְואָה וּמִלְכּוֹת - לֹא כֵּךְ ! לְנִבְואָה זֶה, שְׁפָתּוֹב (שם ג) וַיַּדְעַ כָּל יִשְׂרָאֵל מִזֶּן וְעַד בָּאָר שְׁבֻעָה כִּי נִגְמַן שְׁמוֹאֵל לְנִבְיאָה. לְנִבְיאָה וְלֹא לְמֶלֶךְ. נִבְיאָה זֶה. שָׁאָם מֶלֶךְ הִיה, לֹא שָׁאָלוּ יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ. אֶבְלָל הָוּא לְהִיה אֶלָּא נִבְיאָה נִגְמַן, וְהִיה דָּן אֶת דִינֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁפָתּוֹב (שם ג) וְשִׁפְטָת אֶת יִשְׂרָאֵל. וְלֹכֶן כַּשְׁהִיה שָׁאוֹל בְּנִבְואָה, פְּמָהוּ עֲלֵינוּ.

וְאֵם תֹּאמֶר, לְפָה שְׁרָתָה עֲלֵינוּ נִבְואָה, הַזָּוְיל וְזָכָה לְמִלְכּוֹת ? אֲלֹא שְׁנִיהם לֹא זָכָה בָּהֶם כָּאֶחָד, (ומשווים (שהנִבְיאָה) שְׁהַמְלּוּכָה בָּתוֹן לוֹ הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא חִזְקָה לוֹ עַלְיוֹ בְּטוּרָם הַיְהָ מֶלֶךְ) וּמִשּׁוּם שְׁמַלְכּוֹת הַתְּנִשְׁבָה עַל הַתְּעוֹרֹרוֹת שֶׁל רֹוח מִקְדָּשׁ, הַיְהָ בַּהֲתֻעֹרוֹרוֹת הַנִּבְיאָה קָדָם לְכָן. אֶבְלָל כְּשֻׁלָּה לְמִלְכּוֹת, לֹא הִתְהַלֵּךְ בָּו נִבְואָה, אֶלָּא הַתְּעוֹרֹרוֹת שֶׁל רֹוח הַשְּׁכָל לְדִין אֶמֶת הַתְּעוֹרֹרוֹת עֲלֵינוּ, שְׁכָךְ רְאֵינוּ לְמֶלֶךְ. וּבָעוֹד שְׁהִיה בְּתוֹךְ אֶתְמָם נִבְיאִים שְׁרָתָה עֲלֵינוּ נִבְיאָה, וְלֹא חָרָשׁ שְׁגִפְרָד מֵהֶם לֹא הִתְהַלֵּךְ בָּו נִבְואָה.

וְאֵנוֹ, מַיְנַטֵּן לַיְהֹוָה הַתְּעוֹרֹרוֹת שֶׁל רֹוח הַקְּדוּשָׁה לְהִיוֹת בְּתוֹךְ נִבְיאִים נְאָמְנִים, פָּלְמִידִי רְבִי שְׁמַעַן בֶּן יוֹחָאי, שְׁעַלְיוֹנִים וּמְתַחְתּוֹנִים חֲרָדִים מְפִנֵּינוּ, כֹּל שְׁפַן אֲנִי לְהִיוֹת בְּיִצְחָם. פֶּתַח וְאָמֶר, וּעֲשִׂית (שםoth כה) שְׁלַחַן וְגַוְ'. שְׁלַחַן

בוֹ מִקְדָּמָת דָּנָא. וּבְשֻׁעַתָּא דָּאָתָא וְעַל בֵּין נִבְיאִי וְאַתְּנִבְיאִ בִּינִיְהוּ, אֲמָאי תְּוֹהָה.

אֲלֹא, פֶּד קְדָשָׁא בָּרוּךְ הוּא אַתְּרַעֵי בִּיה, לֹא אַתְּרַעֵי בִּיה אֲלֹא לְמַלְכוֹ, אֶבְלָל לְנִבְואָה לֹא. דָּהָא תְּרִין אַלְיָן, לֹא אַתְּמִסְרוֹ כְּחַדָּא בְּבָר נְשׁ בְּעַלְמָא, בָּר מִמְשָׁה מַהְיִמְנָא עַלְאָה, דִזְכָה לְנִבְיאָה וּמַלְכוֹ כְּחַדָּא, וְלֹא אַתְּיִחְיבּ לְבָר נְשׁ אַחֲרָא תְּרוּוֹיִיהוּ כְּחַדָּא.

וְאֵי תִּימְאָ, הָא שְׁמוֹאֵל דִזְכָה לְתְרוּוֹיִיהוּ, לְנִבְואָה וּמַלְכוֹ. לֹאוּ הַכִּי. לְנִבְואָה זֶה, דְכַתְּבִיבּ (שמואל א) וַיַּדְעַ כָּל יִשְׂרָאֵל מִזֶּן וְעַד בָּאָר שְׁבֻעָה כִּי נִגְמַן שְׁמוֹאֵל לְנִבְיאָה. לְנִבְיאָה וְלֹא לְמֶלֶךְ. נִבְיאָה וְדִינֵן הָוה, דָאֵי מֶלֶךְ הָוה, לֹא שָׁאָלוּ יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ. אֶבְלָל אֵיתָה לֹא הָוה אֶלָּא נִבְיאָה מַהְיִמְנָא, וְהָוה דָאֵין דִיְגָהָן דִיְשָׂרָאֵל, דְכַתְּבִיבּ (שמואל א) וְשִׁפְטָת אֶת יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָא כְּדָה הָוה שָׁאוֹל בְּנִבְיאָה, פְּנָחוּ עֲלֵיה.

וְאֵי תִּימְאָ, אֲמָאי שְׁרָא עֲלֵיה נִבְיאָה, הַזָּוְיל וְזָכָה לְמִלְכּוֹ. אֲלֹא תְּרוּוֹיִיהוּ לֹא זָכָה בָּהוּ כְּחַדָּא. (ובנ"נ (נ"א דִנְבְּיאָה) דְמַלְכוֹ יָדַב לִיה קְרָשָׁא בָּרוּךְ הוּא וְאוֹדֵר לָיה עַלְהָ עד לֹא חַי מֶלֶךְ) וּבְגִינַן דְמַלְכוֹ אַתְּשִׁבָּעַל אַתְּעַרְוֹתָא דָרוּיחָ קְדָשָׁא, הָוה בַּאַתְּעַרְוֹ דִנְבְּיאָה קָדָם לְכָן. אֶבְלָל בְּדַסְלִיק לְמַלְכוֹ, לֹא הָוה בִּיה נִבְיאָה, אֲלֹא אַתְּעַרְוֹ דָרוּיחָ סְכַלְתָּנוּ, לְמִידָן קָשָׁוט, אַתְּעַרְוֹ עֲלֵיה, דָהָכִי אַתְּחַזֵּי לְמַלְכָא. וּבָעוֹד דָהָה גַו אַיְנוֹן נִבְיאָי, שְׁרָא עֲלֵיה נִבְיאָה, לְבָתֵּר דַאְתְּפָרֵשׁ מִנִּיְהָוּ, לֹא הָוה בִּיה נִבְיאָה.

וְאֵנוֹ, מַאן יִהְיֶבּ לַיְהֹוָה תְּרוּוֹתָא דָרוּיחָ קְדָשָׁא, לְמַהָוִי בָגּוֹ נִבְיאָי מַהְיִמְנָי, פָלְמִידִי דָרְבִּי שְׁמַעַן בֶן יוֹחָאי, דְעַלְאָיִן וּמַתְּפָאִין זַעַן מִגְּנִיה, כֹּל שְׁבַן אֲנָא, לְמַהָוִי בִּינִיְיכָוּ. פֶתַח וְאָמֶר, וּעֲשִׂית (שםoth כה) שְׁלַחַן וְגַו'. שְׁלַחַן

שלחן זה הוא למיטה לשים עליון לחים האפיה, מי עדיף זה מזה, שלחן או שלחן? אם תאמר שהכל הוא אחד - הרי אם תאמר לחם עדיף שלחן שלחן למיטה ולחם עליו. ועוד, שלחן למיטה ולחם עליו - לא כך! אלא השלחן הוא העקר בסידור שלו לקבל ברכות של מעלה ומazon לעולם, ומהסוד של השלחן הזה יוציא מזון לעולם כמו שנטן בו מלמעלה.

ואתו לחים הוא פרי ומazon שיוציא מהשלוחן הנה, להראות שברי מהשלוחן הנה יוצאים פרות ואו מזונות לעולם. אם לא נמצא כרם - הענבים, שהם הפרי היוצא ממנה, לא יהיה נמצאים. אם האלן לא יהיה, לא ימצא פרי בעולם, שכן בשלחן הוא העקר. המzon שיויצא ממנה הוא אותו לחים הפנים.

והבגנים היו ליקטים פרי בשלחן מערב שבת לערב שבת שבת לשבת, להראות שברי מזון עליון יוצא מתוך אותו שלחן. משום אותן לחים שחיו ליקטים הפנים, התברך כל מזון ומazon שאוכלים ושוחטים שלא יקטרג בהם יציר הרע, שברי יציר הרע לא נמצא אלא מתוך מאכל ומשתה. זהו שבתוב (משליל פן אשבע וכחשתה, וגנו). שמתוך מאכל ומשתה, יציר הרע מתגדל במעי האדם.

לחם זה, מזון שיויצא מתוך בשלחן, מברך את מזון הפנים שלא יפוץ בהם מקטרג לקטרג לבב שלים להם, ולבعد בלב שלם לקודש ברוך הוא. וזה צריך לכפתנים יותר מכל עולם. וכן שלחן הוא עקר, והפרי והמזון שיויצא ממנה הוא אותו לחים.

דא איהו לתקא, לשונאה עליה לחם דאפיקא מאן עדיף דא מן דא, לחם או שלחן. אי תימא דכלא (דף קון ז ע"ב) איהו חד. ה' א' אי תימא לחם עדיף דה' שלחן מתקדרא לגבי ההוא לחם. ותו, שלחן לתקא ולחם עליה. לאו ה' כי, אלא שלחן איהו עקר, בסודו ריליה, לבלא ברקאנ דלעילא ומזונא לעלם. ומרזא דה' שלחן, נפיק מזונא לעלם כמה דאתהיב ביה מלעילא.

ונהו לחים, איהו איבא ומזונא דקה נפיק מהאי שלחן לאחזהה דקה משלחן דא, נפקי פרינו ובין מזונא לעלם. אי לא אשתקה כרם, ענבים דאיןון איבא דנקוי מניה, לא יהונ משפטפחים. אי אילנא לא יהא, איבא לא ישתקה בעלם, בגין כה, שלחן איהו עקר, מזונא דנפיק מניה, איהו ההוא לחים הפנים.

ובגני הוא לקטי איבא דשלחן מערב שבת לערב שבת, ר"א שבת לשבת לאחזהה דה' מזונא עלאה נפיק מגו ההוא דשלחן. בגין אהברכא כל ההוא לחים דהוו לקטי בוגני, אהברכא כל מזונא ומזונא דאכלי ושותאן, דלא לקטרג באו יציר הרע לא אשתקה, אלא מגו מיכלא ומשתייא. הדא הוא דכתיב, (משליל פן אשבע וכחשתה וגנו, דmaggo מיכלא ימשתייא יציר הרע מתרבי במעוי דבר נש).

לחם דא, מזונא דקה נפיק מגו שלחן, מברך מזונא דבוגני, דלא ישתקה בהו מקטרג לאקטרג לוין, למפלח בלבא שלים לקודש אבריך לבוגני יתר מבכל עולם. בגין כה, שלחן איהו עקר, איבא ומזונא דקה נפיק מניה, איהו ההוא לחים.